

AVVIS FORLOVELSESPAKTEN NORGE-EEC

Ministerrådsmøtet i Brussel den 27. juli vedtok å gjennomføre den »forlovelsespakten» som Kommisjonen har foreslått. De fire søkerlandene skal innkjøres i EEC-organene og delta i drøftingene der etter at forhandlingene om medlemskap er sluttført. Dette skal skje gjennom et kontaktutvalg som skal bestå av representanter for Kommisjonen, de seks medlemslandene og de fire søkerlandene. Under behandlingen av »omstridte spørsmål» skal også ministrene delta. Dette siste viser at det ikke bare er prat som skal foregå i forlovelsesutvalget, men at viktige beslutninger skal fattes der.

Hensikten med forlovelsespakten er opplagt å sette i verk overgangstiltak så tidlig som mulig og før nasjonalforsamlingene i søkerlandene skal ta den endelige avgjørelsen for eller mot medlemskap. Folkene i søkerlandene skal stilles overfor bindende vedtak når de skal si sin mening bl. a. gjennom folkeavstemninger. Kontaktutvalget åpner uten videre muligheter for regjering og monopolkapital til å kjøre opp et enda raskere tempo i de EEC-forberedende tiltakene.

Vest-Tyskland har på ramme alvor luftet tanken om et europeisk samarbeidsorgan for utvinning og foredling av Nordsjø-olje. Er ikke kontaktutvalget et utmerket sted å klekke ut slike planer?

Et annet aktuelt felt for norske EEC-aktivisters snikinnlemmelse i EEC er valuta-politikken. Forsøket fra EEC-landene på en felles opptreden i den pågående valutakrisen var i virkeligheten et forsøk på å gjennomføre første del av Wernerplanen. Den går ut på å tvinge de europeiske valutaene til å svinge i takt og dermed ta bort et av de viktigste virkemidlene til å føre en nasjonal økonomisk politikk. Igjen var Vest-Tyskland mest ivrig etter å styrke EECs overnasjonale karakter. Utenriksminister Cappelen dro hals over hodet til Brussel for å være med på drøftingene. Altså, mens Arbeiderbladet her hjemme gang på gang nesten benekter at overnasjonale tiltak eller planer om slike

tiltak eksisterer for EEC, er Cappelen i Brussel for å drøfte gjennomføringen av første del av Wernerplanen. Snakk om skittent dobbeltspill!

Drøftingene mislyktes denne gangen, men tendensen innen EEC er likevel en styrking av de kreftene som vil tvinge fram bindende felles tiltak på en rekke områder og en tilsvarende svekking av nasjonalstatens selvstendighet.

Den norske pressa, radio og TV har stort sett tiet stille om forlovelsesutvalget. Er det fordi de aktive EEC-tilhengerne og særlig AP-regjeringa frykter reaksjon på dette vidtgående EEC-forberedende tiltaket og forsøket på snikinnmelding?

La oss samstemmig gi dem vår reaksjon:

**NEI TIL FORLOVELSESPAKT
- NEI TIL SNIKINNMELDING!**

Storkapitalen opptrapper EEC-forberedelsene

Jotun, Bjercke, Fleischer og Lilleborg/Fredrikstad er slått sammen til ett selskap.

Ca. 450 arbeidsplasser i fare i Halden. To av de større bedriftene i byen i alvorlige økonomiske vansker.

26 arbeidere oppsagt ved Norcems Eternitfabrikk på Slemmedstad.

Disse tre meldingene kom i løpet av en knapp uke, og det kom flere med liknende innhold i det samme tidsrommet.

Sammenslutningen mellom »de fire store» innenfor norsk malingsproduksjon er et av de klareste eksempler vi har på storindustriens EEC-forberedelser. I et intervju med Dagbladet ble det gjort helt klart at sammenslutning i den nåværende situasjon ikke var nødvendig for noen av bedriftene. Men konkurransen i den »nye markeds-situasjonen» som var i vente, ville før eller siden gjøre en sammenslutning nødvendig, og de fire så ingen grunn til å vente med sammenslutningen til de hver for seg var svekket av den stadig sterkere konkurransen.

På spørsmålet om hva sammenslutningen ville bety for de ansatte,

svarte direktørene at de »håpet» at alle kunne fortsette i jobbene sine. Hva slike »håp» fra direktører i storindustrien betyr, vet arbeidsfolk av lang erfaring. En god del folk rundt om på de fire bedriftene har med ett svært usikre jobber.

Østlandssendinga uttalte direktør Gleditsch (Jotun) at sammenslutninger med mindre produsenter i bransjen var ønskelig.

Svært lang tid skulle det ikke ta før det nye kjempeselskapet var eneprodusent av malingvarer her i landet.

Forts. neste side

ORGANISER EEC-MOTSTANDEN PÅ SKOLENE

Både skoleelever og lærere har tatt aktivt del i motstandskampen mot EEC. Men den organiserte motstanden på skolene henger fremdeles etter. Betyr det at norsk EEC-medlemskap ikke vil ha noen innvirkning på forholdene i skolen? Svaret finnes bl. a. i Romatraktaten. Artikkel 57 sier klart at Ministerrådet i Brussel skal kunne »vedta direktiver om gjensidig godkjenning av eksamensbevis, diplomer og andre vitnesbyrd». Det er innen EEC heller ingen tvil om at den »harmonisering» av medlemslandenes lovverk som står omtalt i artikkel 100, også skal gjelde for skoleverket.

I korthet betyr dette: Norsk normalplan-skole vil bli utarbeidet i samsvar med sentraleuropeisk skoleform. De mulighetene som fremdeles finnes for lærere og elever til å legge opp selvstendig undervisning, vil forsvinne helt. Arbeidspresset på skolene skal »harmoniseres» til tysk og fransk standard, som sammenliknet med de nåværende norske forholdene er det rene slaveriet.

I dag merker hele det arbeidende folket i Norge at storkapitalen ruster seg til medlemskap i EEC. Raskere tempo i avfolkinga av utkantstrokene, stadig flere små og middelstore bedrifter som blir kjøpt opp eller må innstille, den enorme prisstigninga, raskt økende bolignod og boligdyrtid i byer og tettsteder, og rasjonaliseringa og det økende arbeidstempoet i alle deler av arbeidslivet, alt er naturlige konsekvenser av at norsk storkapital må styrkes for å klare konkurransen i EEC.

Rasjonaliseringstiltakene i skolen - normerte prøver og femdagers uke uten pensumreduksjon - hører også med til dette bildet. De er nødvendige både for å imøtekomme storkapitalens krav om en best mulig tilpasset arbeidskraft, og for å presse ned utgiftene på utdanningssektoren. Kampen må derfor rettes mot rasjonaliseringstiltakene. I denne kampen må skolekomiteene mot EEC og dyrtid spille en ledende rolle, og gjennom kampen for dagskravene være i stand til å

mobilisere lærerne og elevene til kampen mot EEC.

Sentralt i skolekomiteenes oppgavet står kampen for å virkeliggjøre EEC-motstandernes krav til folkeavstemninga. Underskriftskampanjer og resolusjoner til støtte for disse kravene må organiseres raskt, i klasser, i elevlag og organisasjoner og på allmannamøter rundt om på skolene. Samtidig må kravet om avstemninger på skolene reises med full kraft. Vi vet at alle de politiske ungdomsorganisasjonene, utenom Unge Høyre, har tatt klare standpunkter mot EEC, og at en rekke andre ungdomsorganisasjoner og lag har gjort det samme. Gjennom skoleavstemninger får ungdommen anledning til klart å vise denne motstanden. Alle EEC-motstandere kan derfor gå sammen om å kreve slike avstemninger, og sammen føre kampen fram til seier.

ORGANISER AKSJONSKOMITEER MOT EEC OG DYRTID PÅ SKOLENE.

KREV SKOLEAVSTEMNINGER OM NORSK EEC-MEDLEMSKAP.

DOLLARKRISA OG EEC

DNA-lederne avslører seg

da Frankrike satte seg på bakbeina ut fra franske monopolisters særinteresser.

SOKERLANDENE MED

På EEC-møtet der vesttyskerne foreslo enhetlig valutaopptreden deltok også søkerlandene med sine finansfolk. De norske EEC-tilhengerne skyr ingen midler for å forberede norsk medlemskap i monopolfellesskapet så snart de norske kapitalistenes interesser står i brennpunktet. Dette gjør de uten at folket er rådspurt om vi i det hele tatt skal knyttes til EEC i framtida.

Trass i sammenbruddet for «enhetsopplegget» til vesttyskerne i Brussel, kunne handelsminister Kleppe berolige den norske storkapitalen med at søkerlandenes seddelbanksjefer skal delta i jevnlike konferanser med EEC-landa om finanssituasjonen. Dermed vil Norges Banks Getz Wold gå i pendelfart mellom Oslo og Brussel for å få ferske direktiver fra vesttysk og fransk monopolkapital om finanspolitikken. Handelsministeren beklaget for øvrig at EEC-landa ikke klarte å komme

fram til enhetlig opptreden overfor dollaren. Vi tipper neppe feil om det er vesttyskernes utspill som ligger sosialdemokraten Kleppes hjerte nærmest: dvs. et forslag som betyr et første skritt på veien mot en felles europeisk pengeunion.

Nok en gang har den norske regjeringa avslørt sitt høye spill i EEC-saken.

De preiker søtt om å gå inn i EEC for å «skape et sosialistisk Europa» bl. a. i samarbeid med sine vesttyske sosialdemokratiske venner. I praksis går dette samarbeidet ut på å oppfylle vesttyske finansfyrsters og monopolkapitalisters høyeste ønsker om økt makt i Europa gjennom en pengeunion.

Bratteli, Cappelen & Co. vil ha «innflytelse over Europas skjebne» gjennom norsk medlemskap i EEC. Dette vil de oppnå ved å underlegge Norge de mest beinharde EEC-monopolenes interesser.

Krisetiltakene Nixon har satt i gang skyldes i hovedsak:

- o underskuddet på den amerikanske handelsbalansen
- o store utlegg pga. Vietnamkrigen
- o økt arbeidsløshet i USA.

Problemene skal «løses» ved at dollaren blir løst fra gullet, ved lønns- og prisstopp i 3 måneder og ved en importavgift på 10%. Som alle løsningsforslag i den kriserammete verdenskapitalismen betyr tiltakene 1) å utmanøvrere konkurrerende monopolister, 2) å velte enda større byrder over på folket, både det amerikanske og verdens folk forøvrig.

DOLLARENS SPESIELLE STILLING

I verdenshandelen spiller dollaren stor rolle som *reservevaluta*. Dollaren opptre også som økonomisk stabilisator i vareomsetningen på verdensmarkedet. Uten en slik stabil faktor ville verdenskapitalismen gå til grunne i valutaspekulasjoner og økonomisk kaos. Etter Nixons utspill har dollaren mistet mye av den tilliten som er nødvendig for en valuta de fleste land følger. Dollarkrisa på børsene og i finanskretsene gjenspeiler nettopp behovet for en *erstatning* for dollaren.

VEST-TYSKLAND OG WERNERPLANEN

For norske EEC-motstandere

er det viktig å se Vest-Tysklands rolle i den internasjonale finanskrisa. Ved hjelp av EEC nytter vesttysk monopolkapital, gjennom sine sosialdemokratiske håndlangere, høvet til å kjøre fram Wernerplanens ide om en felles økonomisk union for Europa. De kjørte på at de seks EEC-landenes valutaer skulle «lenkes sammen» og at de samlet skulle «flyte» i forhold til dollaren. Ved en slik enhetlig opptreden fra EEC-blokken (verdens nest største økonomiske makt – etter USA) ville de europeiske valutaene stige kraftig i forhold til dollaren. Samtidig ville den vesttyske mark bli styrket og nå et langt skritt framover mot å bli dollarens «erstatning». Dette utspillet førte imidlertid ikke fram

Storkapitalen opptrapper . . .

Samtidig som meldingen om sammenslutningen kom, fikk arbeidsfolk andre steder føle direkte hva storkapitalens rasjonaliseringstiltak betyr for dem. I Halden er ca 450 mann i ferd med å miste jobbene sine fordi bedriftene de jobber på ikke lenger er lønnsomme nok for storkapitalen. På Slemmestad er 26 arbeidere sparka fra Norcems Eternitfabrikk. «Knirkfritt samarbeid» mellom bedriftsledelsen og klubbledelsen førte til at folkene ikke ante noe før den dagen de fikk sparken.

I EEC-landene er det nå over 2 millioner arbeidsløse, og antallet er raskt stigende. Brutal rasjonalisering, og innføring av billig fremmed arbeidskraft har vært av monopolenes viktigste virkemidler for å skape en slik situasjon for arbeidsfolk. Enda er det ikke så galt fatt her, men skal norsk storkapital ha noe å hente i EEC, må forholdene for norske arbeidsfolk «justeres» deretter. De nevnte meldingene fra arbeidslivet er derfor ikke tilfældigheter, like lite som prisstigning, boligdyrtida og lønnsstoppen er det. Storkapitalen vil inn i EEC, og det arbeidende folket er utsett til å betale inngangsbilletten. Vi kan derfor i tiden framover vente oss stadig flere utslag av storkapitalens EEC-forberedelser.

Dette betyr at kampen mot de EEC-forberedende tiltakene må reises med større kraft enn noen gang, aksjoner må forberedes grundig i tida framover, på arbeidsplassene og i boligområdene, over alt hvor folk blir rammet.

ORGANISER KAMPEN FOR
LOKALE KRAV!
FORBERED POLITISKE STREIKER OG DEMONSTRASJONER!

Jordbruket-dødsdømt i EEC

med eller uten særordninger

EEC-landene har stor sett gode naturgitte forhold for landbruk. Men EECs landbrukspolitikk legger opp til ei storstilt øding av jordbruksressursene. Tallet på yrkesaktive i jordbruket skal halveres fra 10 til 5 millioner over 10 år. 50 millioner dekar dyrket mark skal ødelegges. Økte driftsutgifter – samtidig med at bøndene ikke får mer for produktene – skal sikre at 5 millioner bønder «ønsker» å forlate landbruket.

I Norge er de naturlige betingelsene for å drive jordbruk dårligere enn i EEC. Det koster mer å produsere. Hvis produktene skal inn i fri konkurranse på et EEC-marked, vil inntektene for norske bønder synke med 40–50%. At dette vil føre til en sterk reduksjon av antall yrkesaktive bønder, sier seg selv.

SÆRORDNINGER

Norsk landbruk betyr lite i EEC-sammenheng. Dessuten er EEC-motstanden sterk blant norske gardbrukere. Vi skal derfor ikke se bort fra at vi vil bli stilt overfor «særordninger» som etter ordlyden ser ut til å bli et virkelig vern om norsk landbruk. Dette kan også bli et viktig middel fra EEC-politikerne til å splitte EEC-motstanden.

Derfor er det viktig å avsløre denne lokkematen, ved særlig å peke på to forhold:

– Roma-traktaten – som fastsetter fri vareomsetning og felles jordbrukspolitikk – forhandles det ikke om. Den ble godtatt i og med søknaden om medlemskap. Alle særordninger kan i beste fall bety en utsettelse av dødsdagen for jordbruket.

– Bygdesamfunnet består ikke bare av jordbruk. Når all annen produksjon kastes inn i

konkurransen på et europeisk marked, vil det føre til økt monopolisering og sentralisering. Arbeidere, handlende og andre bygdefolk må flytte etter. Det vil bli et bygdesamfunn uten nødvendige sosiale goder som skole, helsevesen osv. Et slikt bygdesamfunn kan ingen særavtaler for jordbruket redde.

I tillegg til dette må nevnes at såkalte «varige» særordninger når som helst kan omstøtes av en enstemmig kommisjon.

JORDBRUK ULØNNSOMT

I et industrialisert land som Norge er det lønnsommere å investere i industri enn i jordbruk. Det tar lengre tid før en får noe igjen for det en satser i jordbruket. Tida fra en investerer, til en får avsetning på markedet, er fast begrenset. Industrikapitalen kan nyttes mye friere til rasjonalisering, markedsføring, produkt-

utvikling (forskning) osv. Industriekapital kan forrentes stadig raskere. Slik skapes stadig nye «lønnsomme» arbeidsplasser (lønnsomme for kapitalene) i industrien, og til disse trengs arbeidskraft, som tas fra det «ulønnsomme» jordbruket og fra mindre konkurransedyktige be-

drifter på bygdene. Det er bl.a. dette som med et fint ord kalles

«strukturrasjonalisering».

I konkurransen på EEC-markedet vil norsk industri måtte gjøres enda mer «lønnsom». Landbruket vil bli stadig mer «ulønnsomt» i forhold til industrien. Det som da skal til av «inntektsoverføring» til landbruket, ville gi bedre gevinst om det ble brukt til å styrke norsk monopolkapitals konkurranseevne. Slik vil det av «nasjonal-økonomiske» grunner bli stadig mer «nødvendig» å redusere og rasjonalisere jordbruket.

Til å fremme en slik utvikling har EEC-politikerne også flere metoder:

– Billig tilførsel av landbruksprodukter fra u-land. Dette sikres gjennom assosieringsavtaler med disse landa.

– Arbeidere og bønder settes opp mot hverandre. Arbeiderne blir fortalt at det er de som betaler inntektsoverføringene til et ulønnsomt jordbruk. Dermed kan det gjøres politisk lettere å oppheve særordninger for jordbruket.

Under en demonstrasjon i Brussel 24. mars marsjerte 100 000 bønder, gjennom gatene i protest mot EEC's landbrukspolitikk. 4000 politimenn ble satt inn mot demonstrantene. En av demonstrantene ble drept.

Demonstrasjonen hadde en klar brodd mot Sicco Mansholt, visepresident i EEC-kommisjonen og ansvarlig for EEC's jordbrukspolitikk. Dukker med Mansholt ble båret i toget.

At den norske monopolkapitalen og dens støttepolitikere ikke bryr seg om å «verne» norsk jordbruk, ser vi alt nå. Den nasjonale jordbrukspolitikken har ikke hindret avfolkning av bygdene, og har heller ikke sikret bøndene deres rettmessige del av produktivetsøkning. Bøndene er fremdeles en lavtlønnsgruppe.

Også av den grunn må politikernes snakk om særordninger avvises. Slike ordninger kan bare bidra til å utsette forverringa for enkelte grupper. De vil bli brukt for å splitte motstanden mot EEC, til å sette folk med felles interesser opp mot hverandre. EEC-aktivistene i og utenfor Bratteli-regjeringa må ikke lykkes i dette spillet.

VERN OM NORSK JORDBRUK

FELLES KAMP MOT FELLES FIENDE
NEI TIL EEC